

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Samosoudkyně Obvodního soudu pro Prahu 2 Ing. Mgr. Hana Chaloupková rozhodla v hlavním líčení konaném v Praze dne 13.03.2017

t a k t o :

Obžalovaný

T [REDACTED] K [REDACTED],

nar. [REDACTED] v [REDACTED], trvale bytem [REDACTED]

j e v i n e n , ž e

dne 10.03.2017 ve 23:10 hod. se bezdůvodně zdržoval v Praze 2, v železniční stanici Praha – Hlavní nádraží, a činil tak přesto, že byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 18.02.2016, s nabytím právní moci dne 05.03.2016, sp.zn. [REDACTED] odsouzen mimo jiné k trestu zákazu pobytu na území hl.m. Prahy na dobu 36 měsíců,

t e d y bez povolení a bez vážného důvodu se zdržoval v místě, na které se vztahuje trest zákazu pobytu,

č í m ž s p á c h a l

přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku,

a o d s u z u j e s e

Podle § 337 odst. 1 tr. zák. a § 62 odst. 1 tr. zák., § 63 odst. 1 tr. zák. k trestu obecně prospěšných prací ve výměře **100 (sto) hodin**.

O d ů v o d n ě n í :

V hlavním líčení byl prokázán **skutkový děj**, jak byl rozveden shora ve výroku tohoto rozsudku. Obžalovaný se nejméně dne 10.03.2017 ve 23:10 hod. se bezdůvodně zdržoval v Praze 2, v železniční stanici Praha – Hlavní nádraží, a činil tak přesto, že byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 18.02.2016, s nabytím právní moci dne 05.03.2016, sp.zn. [REDAKCE], odsouzen mimo jiné k trestu zákazu pobytu na území hl.m. Prahy na dobu 36 měsíců.

Obžalovaný se v hlavním líčení nejprve vyjadřoval ke své osobě, poté k věci. Uvedl, že v současné době bydlí [REDAKCE] poblíž své práce a v Praze se nezdržuje. Pracuje jako [REDAKCE]. Vydělá si cca [REDAKCE] tis. Kč měsíčně čistého a přispívá na bydlení své matce, za kterou jezdí na víkendy do [REDAKCE]. V Praze se zdržoval, neboť přijel uhradit svůj dluh do nahrávacího studia. Dluh nemohl uhradit bankovním převodem, neboť mu práce ve 12 hodinových směnách neposkytuje prostor k návštěvě banky. Zjišťoval u kamaráda, zda se nedopustí trestného činu, když přijede do Prahy, neboť kamarádův otec pracuje na ředitelství kriminální policie. Kamarád údajně od otce zjistil, že to je pouze přestupek. Obžalovaný uvedl, že by byl rád, aby soud přihlédl ke skutečnosti, že přispívá na nájem své matce a ta by v případě jeho uvěznění byla ekonomicky na dně a o bydlení by mohla přijít. Prosil soud o poskytnutí poslední šance v podobě trestu obecně prospěšných prací, kdy uvedl, že by tyto práce vykonával přednostně a následně by si našel nové zaměstnání.

Obžalovaný i státní zástupce poté po poučení podle § 314b odst. 2 tr. řádu prohlásili rozhodné skutečnosti uvedené ve skutkové větě tohoto rozsudku za nesporné a souhlasili s tím, aby nebyly v hlavním líčení dokazovány, soud neměl důvod o pravdivosti těchto prohlášení pochybovat, neboť tyto skutečnosti vyplývají též ze spisu. Proto soud upustil od dokazování těchto nesporných skutečností. Z nich je zřejmé, že obžalovaný skutečně vykonal to, co je uvedeno ve výroku rozsudku.

Z **listin** týkajících se osoby obžalovaného pak soud zjistil následující. Z opisu z evidence rejstříku trestů soud zjistil, že obžalovaný byla v minulosti celkem [REDAKCE] soudně

trestán za převážně drogovou trestnou činnost. Aktuálně je v podmínce podmíněného odsouzený za dva trestné činy. Obžalovanému byl v minulosti pouze jedinkrát uložen trest zákazu pobytu na území hl.m. Prahy.

Soud **hodnotil** provedené **důkazy** podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu, jednotlivě i v jejich souhrnu, jak mu ukládá ust. § 2 odst. 6 tr.řádu. Soud má vinu obžalovaného, jak byla popsána shora ve skutkové větě výroku tohoto rozsudku, za zcela prokázanou tím, že obžalovaný a státní zástupce prohlásili rozhodné skutečnosti uvedené ve skutkové větě tohoto rozsudku za nesporné. Když obhajobě obžalovaného, že byl přesvědčen, že se nedopouští trestného činu, plně neuvěřil, neboť obžalovaný si je vědom skutečnosti, že je ve dvou podmínkách podmíněných odsouzení a i „pouhé“ spáchání přestupku nelze považovat za vedení řádného způsobu života. Bylo tak zcela jednoznačně prokázáno, že obžalovaný dosud uložený trest zákazu pobytu nevykonával, a že svým pobytem bez vážného důvodu a bez povolení na území hl.m. Prahy tento trest mařil. Důvodem, aby mohl navštívit místo, na které se vztahuje trest zákazu pobytu, by sice bylo např. lékařské ošetření, na toto však obžalovaný neměl povolení soudu ani policejního orgánu. O vině obžalovaného tak soud neměl žádných pochybností.

Obžalovaný se svým jednáním dopustil **přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. c) tr.zákoníku**. Obžalovaný porušil zájem společnosti na respektování a výkonu rozhodnutí soudu tím, že nerespektoval uložený trest zákazu pobytu. Bylo prokázáno, že se nacházel na místě, na které se vztahuje trest zákazu pobytu, a že k tomu neměl žádné povolení, a případný důvod se (s ohledem na místo kde byl zadržen a na skutečnost, že sám obžalovaný uvedl, že mu ten den již nejel žádný vlak domů) jeví jako následně smyšlený. Trest zákazu pobytu, který v současné době obžalovaný vykonává, mu byl uložen trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 18.02.2016, s nabytím právní moci dne 05.03.2016, sp.zn. [REDAKCE], ve výměře 36 měsíců. Obžalovaný se tak dobrovolně nepodrobil trestu zákazu pobytu. Lze tak konstatovat, že obžalovaný o uloženém trestu zákazu pobytu věděl a byl minimálně smířen s tím, že jej může porušit. Tím obžalovaný naplnil znaky skutkové podstaty přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku. Uvedené jednání je především s ohledem na výše uvedenou trestní minulost obžalovaného natolik společensky škodlivé, že nelze uvažovat o možnosti postihnout obžalovaného podle jiného právního předpisu než podle trestního zákoníku (§ 12 odst. 2 tr.zákoníku).

Trest soud ukládal v souladu s ust. § 39 tr.zákoníku, přihlédl tedy k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným a majetkovým poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnostem jeho nápravy. Jak již bylo výše uvedeno, obžalovaný má s ohledem na svůj věk již bohatou trestní minulost a spáchal přečin maření výkonu úředního rozhodnutí ve zkušební době. Lze tak konstatovat, že na obžalovaného výchovně nepůsobí dříve uložený podmíněný trest a neodrazuje jej

od páčání trestné činnosti. Soud při výběru druhu trestu a jeho výměry přihlížel též k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem. Na obžalovaného je třeba především hledět jako na osobu opakovaně odsuzovanou pro trestnou činnost spojenou s drogami, lze tak konstatovat, že obžalovanému přitěžuje okolnost uvedená v § 42 písm. p) tr.zákoníku. V tomto případě se jedná o trestný čin formální a obžalovaný se ho dopustil poprvé. Obžalovanému polehčuje jedna poměrně významná polehčující okolnost, a to spolupráce s orgány činnými v trestním řízení v podobě souhlasu s konáním hlavního líčení ihned po výslechu obviněného podle § 314b odst. 2 tr. řádu, tedy obžalovaný umožnil projednání této věci v krátkém časovém období po svém zadržení.

S ohledem na výše uvedené a rovněž na skutečnost, že v současné době má zaměstnání a finančně vypomáhá matce, soud obžalovanému ještě neukládal nepodmíněný trest odnětí svobody. Obžalovaný se také ke svému činu doznal a litoval jej, s orgány činnými v trestním řízení spolupracoval. Soud z těchto důvodů vyměřil obžalovanému ještě velmi mírný trest a uložil mu **trest obecně prospěšných prací ve výměře 100 hodin**, když v podstatě přepočtl státním zástupcem navrhovaný počet dnů trestu odnětí svobody na hodiny OPP. Pokud obžalovaný nevyužije této poslední šance a neupustí od páčání další trestné činnosti, nebo trest OPP včas nevykoná, bude se na svět po určité době dívat skrze okna a mříže věznice.

P o u č e n í : Proti rozsudku lze podat odvolání do 8 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozsudku k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Právo podat odvolání nenáleží osobám, které se ho výslovně vzdaly. Odvolání musí být ve stejné lhůtě odůvodněno tak, aby z něho bylo patrné, v jakých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo, jsou odvoláním vytýkány.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Poškozený může podat odvolání proti výroku o náhradě škody, nebo proti tomu, že takový výrok učiněn nebyl. Obžalovaný je oprávněn podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

V Praze dne 13. března 2017

Ing. Mgr. Hana Chaloupková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost: Pospíšilová